

Mál nr. 368/2017**M og****vátryggingafélagið V vegna slysatryggingar ökumanns og eiganda bifreiðarinnar X.
Takmörkun á ábyrgð vátryggingafélags vegna umferðarslyss 31. júlí 2015.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttakið 17.11.2017.

Bréf V, dags. 23.11.2017.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M ók bifreiðinni X um Suðurfell við Völvufell þegar hann ók á aðra bifreið. Ekki er að sjá að ágreiningur sé um að öll sök á árekstrinum hvíli á ökumanni bifreiðarinnar X. Ágreiningur er hins vegar um hvort M hafi sýnt stórkostlegt gáleysi við akstur bifreiðarinnar.

M telur að ósannað sé að hann hafi sýnt stórkostlegt gáleysi við akstur í ljósi þess að hann var ekki óhæfur til aksturs á grundvelli magns alkóhóls í blóði, sbr. það sem kemur fram í 2. mgr. 45. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Í öndunarprófi hjá M mældist 0,65 prómill og M bendir á að það sé í lægri mörkum. Einnig bendir M á að magn kódeins sem hafi verið í blóði hans sé ekki þannig að hægt sé að álykta að það hafi haft áhrif á getu hans til aksturs. Bæði komi það fram í matsgerð sem liggur fyrir í málinu að magn lyfja í blóði eitt og sér segi ekki til um áhrif sem og liggi ekki fyrir hvort það hafi haft áhrif með ölvunaráhrifum. M vísar til þess að algjör takmörkun á bótarétti hans sé ekki réttlætunleg og bendir í því samhengi einnig til dóms Hæstaréttar í máli nr. 352/2007 þar sem fjallað var um stórkostlegt gáleysi einstaklings með 2,39 prómill í blóði sem látinn var bera þriðjung tjóns síns sjálfur.

V vísar til upplýsinga í lögregluskýrslu um að M hafi verið illa áttaður þegar lögregla kom á vettvang eftir áreksturinn, í öndunarmæli á vettvangi hafi mælst 0,65 prómill og grunur hafi vaknað að M væri undir áhrifum fíkniefna þar sem hann hafi verið sljór í háttum, þvoglumæltur og með útþanin sjáöldur. Í ljósi þess að magn kódeinlyfja hafi auk þess mælst í meira en lækningaskömmtum í blóði M telur V að það geti takmarkað ábyrgð sína að fullu úr slysatryggingu ökumanns á grundvelli 1. mgr. 90. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 vegna stórkostlegs gáleysis.

Álit.

Við mat á því hvort vátryggður hafi sýnt stórkostlegt gáleysi skv. 1. mgr. 90. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 við akstur bifreiðarinnar X verður að líta til atvika málsins heildstætt. Ljóst er að M sýndi gáleysi við akstur bifreiðarinnar í greint sinn með því að aka yfir miðlínu vegar á aðra bifreið. Þegar það er metið saman að M var auk þess undir áhrifum áfengis við aksturinn, magn kódeins í blóði hans mældist í meira en lækningaskömmtum og upplýsingar í lögregluskýrslu um háttsemi hans og ástand á vettvangi rétt eftir árekstur verður að líta svo á að fullnægjandi sönnun sé komin fram um að ástand M hafi verið með þeim hætti að hann hafi sýnt stórkostlegt gáleysi þegar hann ók bifreiðinni X um götur borgarinnar. Ekki er hægt að líta til dóms sem fordæmis þar sem um var að ræða háttsemi gangandi vegfaranda sem varð fyrir bifreið. Það að stjórn bifreið í því ástandi sem lýst er í gögnum málsins felur í sér mikla sök og teljast skýr orsakatengsl milli þess ástands og líkamstjóns M auk þess sem hann var undir áhrifum áfengis og lyfja sem hann neytti sjálfviljugur. Þegar lítið er til þeirra viðmiðana sem koma fram í 1. mgr. 90. gr. laga um vátryggingarsamninga um mat á hversu mikið vátryggingafélag getur takmarkað ábyrgð sína vegna slíkrar háttsemi telst hún vera með þeim hætti að bótaréttur M takmarkast að fullu.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til greiðslu bóta úr slysatryggingu ökumanns og eiganda bifreiðarinnar X.

Reykjavík, 16. janúar 2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.